

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจบัตรเครดิตของผู้ประกอบธุรกิจที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน¹

ธนพนธ์ ลลิตมีชัย²

จากการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจบัตรเครดิตของผู้ประกอบธุรกิจที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความเป็นมา ความหมาย แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจบัตรเครดิตของผู้ประกอบธุรกิจที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน และศึกษาถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องของประเทศไทยเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศ โดยในการประกอบธุรกิจทางการเงินไม่ว่าจะเป็นการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบธุรกิจที่เป็นสถาบันการเงิน หรือผู้ประกอบธุรกิจที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน ควรจะต้องมีการควบคุมกำกับดูแลโดยภาครัฐที่เข้มงวด มีความชัดเจน และเป็นมาตรฐานเดียวกัน เนื่องจากการประกอบธุรกิจทางการเงิน เป็นการดำเนินกิจการที่เกี่ยวข้องกับผู้บริโภค และอาจส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพของเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งการดำเนินการประกอบธุรกิจดังกล่าว จำเป็นต้องอาศัยความมั่นคงของสถาบันการเงินอย่างมาก หากปล่อยให้มีการประกอบธุรกิจโดยไม่มีการควบคุมกำกับดูแลอย่างใด ๆ อาจก่อให้เกิดความเสียหาย ส่งผลกระทบต่อประชาชน และภาคเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศได้

จากการศึกษาทำให้ทราบว่า ปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจบัตรเครดิตของผู้ประกอบธุรกิจที่ไม่ใช่สถาบันการเงินโดยตรง จึงต้องนำกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องมาปรับใช้ ซึ่งยังมีความไม่ชัดเจนและครอบคลุมเพียงพอ ทำให้เกิดปัญหาในการควบคุมกำกับดูแลการประกอบธุรกิจบัตรเครดิตของผู้ประกอบธุรกิจที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน ดังต่อไปนี้

ปัญหาประการที่หนึ่ง ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดบทนิยามของผู้ประกอบธุรกิจบัตรเครดิตที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน ตามพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. 2551 ที่ได้มีการกำหนดบทนิยามของ ธุรกิจสถาบันการเงิน ธุรกิจทางการเงิน และสถาบันการเงินไว้ในมาตรา 4 บัญญัติไว้ว่า

“ธุรกิจสถาบันการเงิน” หมายความว่า ธุรกิจธนาคารพาณิชย์ ธุรกิจเงินทุน และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ และให้หมายความรวมถึงการประกอบธุรกิจของสถาบันการเงินเฉพาะกิจ

และได้กำหนดความหมายโดยเฉพาะของ ธุรกิจธนาคารพาณิชย์ ธุรกิจเงินทุน และธุรกิจเครดิต - ฟองซิเอร์ แยกเป็นรายละเอียดลงไปในแต่ละประเภทธุรกิจ แต่ไม่ได้มีการให้ความหมาย หรือกำหนดบทนิยามของผู้ประกอบธุรกิจบัตรเครดิตที่ไม่ใช่สถาบันการเงินเอาไว้ มีเพียงประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่อง การกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการประกอบธุรกิจบัตรเครดิต ที่ได้มีการให้ความหมาย

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจบัตรเครดิตของผู้ประกอบธุรกิจที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คนพร จิตต์รุ่งเกียรติ และคณะกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มณฑิลา ภักดีคง และ รองศาสตราจารย์ ดร. พันธุ์เทพ วิฑิตอนันต์

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ของผู้ประกอบธุรกิจบัตรเครดิตที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน หมายความว่า ผู้ซึ่งได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจบัตรเครดิต ตามประกาศกระทรวงการคลังว่าด้วยกิจการที่ต้องขออนุญาตตามข้อ 5 แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 58 เรื่อง ธุรกิจบัตรเครดิต เท่านั้น

ดังนั้นเมื่อผู้ประกอบธุรกิจบัตรเครดิตที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน ไม่ได้มีความหมายตามคำนิยามของคำว่าธุรกิจสถาบันการเงินแล้ว ทำให้ผู้ประกอบธุรกิจบัตรเครดิตที่ไม่ใช่สถาบันการเงินจึงไม่มีการรับรอง ไม่มีสถานะทางกฎหมายให้เป็นสถาบันการเงิน และไม่ได้อยู่ภายใต้หลักเกณฑ์ในการกำกับดูแลการประกอบธุรกิจ เช่นเดียวกันกับธุรกิจทางการเงินประเภทอื่นที่อยู่ในความหมายของสถาบันการเงิน ตามพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. 2551 เพียงแต่ผู้ประกอบธุรกิจบัตรเครดิตที่ไม่ใช่สถาบันการเงินต้องขออนุญาตประกอบธุรกิจจากกระทรวงการคลัง และธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลผู้ประกอบธุรกิจบัตรเครดิตที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน ทำให้เกิดผลกระทบต่อข้อกำหนดหลักเกณฑ์ มาตรการต่าง ๆ ในการควบคุมกำกับดูแลที่แตกต่างกันคนละมาตรฐาน และอาจส่งผลกระทบถึงความมั่นคงทางการเงิน ทางเศรษฐกิจของประเทศ ตลอดจนส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจและระบบการเงินโดยรวม อีกทั้งยังอาจส่งผลกระทบต่อประชาชนผู้บริโภค ที่อาจไม่ได้รับการคุ้มครองประโยชน์ที่เพียงพอในการกำกับดูแลการประกอบธุรกิจทางการเงินที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน

จึงเป็นปัญหาว่าเหตุผลในการตราพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. 2551 ก็เพื่อให้การดำเนินการของสถาบันการเงินทุกประเภท มีรูปแบบการกำกับดูแล และหลักเกณฑ์ในการดำเนินธุรกิจให้เป็นไปตามมาตรฐานเดียวกัน จึงเห็นควรให้มีการกำหนดบทนิยามความหมายของผู้ประกอบธุรกิจทางการเงินที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน เพื่อให้ผู้ประกอบธุรกิจบัตรเครดิตที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน อยู่ในความหมายของคำว่า สถาบันการเงินตามพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. 2551 เพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ในการตราพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว และเพื่อให้ผู้ประกอบธุรกิจบัตรเครดิตที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน เข้ามาอยู่ภายใต้การควบคุม กำกับ ดูแลกลุ่มธุรกิจสถาบันการเงินตามพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. 2551 ซึ่งจะเชื่อมโยงกับกฎหมายหลายฉบับที่เกี่ยวข้องในการกำกับดูแลธุรกิจสถาบันการเงินด้วย

ปัญหาประการที่สอง ปัญหาการจัดการความเสี่ยงในการประกอบธุรกิจบัตรเครดิตของผู้ประกอบธุรกิจที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน เมื่อได้ศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศฝรั่งเศสแล้ว การที่ประเทศไทยไม่มีบทบัญญัติกฎหมายในการกำกับควบคุมดูแลการประกอบธุรกิจบัตรเครดิตของผู้ประกอบธุรกิจที่ไม่ใช่สถาบันการเงินที่มีข้อกำหนด หลักเกณฑ์ในการกำกับดูแลผู้ให้บริการบัตรเครดิตโดยเฉพาะ แต่มีเพียงประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย และประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาที่เป็นกฎหมายลำดับรอง ที่ใช้ในการควบคุมกำกับดูแล การประกอบธุรกิจบัตรเครดิตของผู้ประกอบธุรกิจที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน แต่บทบัญญัติดังกล่าวยังมีมาตรการในการกำกับดูแลที่ยังไม่ครอบคลุมเพียงพอ และยังไม่มีความชัดเจน ในเรื่องระบบการบริหารจัดการความเสี่ยงในการให้บริการบัตรเครดิต ในกรณีที่บัตรเครดิตสูญหายหรือถูกขโมย และผู้ถือบัตรได้มีการแจ้งต่อผู้ออกบัตรให้ทราบถึงเหตุดังกล่าวแล้ว รวมไปถึง

กำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่ต้องแจ้งเตือนเกี่ยวกับการทุจริต การโจรกรรมข้อมูลเครดิต หรือมี การทำธุรกรรมที่ไม่ปกติ ซึ่งในประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา ที่กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจบัตร เครดิตจะต้องมีข้อสัญญาที่เกี่ยวกับมาตรการการบริหารจัดการความเสี่ยง แต่ในการกำหนดนั้น กำหนดให้ผู้ ประกอบธุรกิจสามารถกำหนดระยะเวลาก่อนระงับการให้บริการก็ได้ แต่ต้องไม่เกินห้าวันที่นับแต่เวลาที่ผู้ ประกอบธุรกิจได้รับแจ้งจากผู้บริโภค ผู้บริโภคจึงไม่ต้องรับผิดชอบในหนี้ที่เกิดขึ้นหลังจากการแจ้ง ซึ่งจาก สภาพความเป็นจริงเมื่อผู้บริโภคซึ่งเป็นผู้ถือบัตรรู้ว่าบัตรเครดิตสูญหายหรือถูกขโมยและได้แจ้งไปยังผู้ ประกอบธุรกิจแล้ว ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งเป็นผู้ออกบัตรเครดิต ควรจะต้องระงับการใช้บัตรเครดิตดังกล่าว นั้นทันที และผู้บริโภคก็ไม่ต้องรับผิดชอบในภาระหนี้ที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นแล้ว เพราะถือว่าได้แจ้งเรื่องดังกล่าว ให้แก่ผู้ประกอบธุรกิจแล้ว และถือว่าผู้ประกอบธุรกิจบัตรเครดิตรับทราบเรื่องแล้วก็เป็นหน้าที่ของผู้ ประกอบธุรกิจที่จะต้องระงับการใช้บัตรเครดิตดังกล่าวไม่ให้มีการจ่ายเงินออกไป ผู้บริโภคจึงไม่ต้องรับผิด ใด ๆ แล้วไม่

อีกทั้งยังไม่มีกำหนดหลักเกณฑ์ความรับผิดชอบโดยผู้ถือบัตรเครดิตต้องรับผิดชอบ เฉพาะในกรณี บัตรเครดิตสูญหาย หรือถูกขโมย ผู้ถือบัตรเครดิตต้องรับผิดชอบ หากยังไม่มีการแจ้ง หรือคัดค้านการใช้บัตร เครดิตดังกล่าวไปยังผู้ออกบัตรเครดิตหรือผู้ให้บริการบัตรเครดิตให้ได้รับทราบ แต่จะรับผิดชอบเฉพาะในความ เสียหายที่เกิดขึ้นก่อนที่จะมีการอายัดบัตรเครดิตที่สูญหายหรือถูกขโมย และไม่มีการกำหนดข้อยกเว้นความ รับผิดชอบของผู้ถือบัตรเครดิต โดยผู้ถือบัตรไม่ต้องรับผิดชอบ หากมีการจ่ายเงินโดยการฉ้อฉล ณ สถานที่อื่น โดยที่ ไม่มีการใช้บัตรของผู้นั้น และผู้ถือบัตรไม่ต้องรับผิดชอบในกรณีที่มีการใช้บัตรปลอม ซึ่งในเวลานั้น ผู้ถือบัตรยัง ครอบครองบัตรอยู่ตามความเป็นจริง ในกรณีที่กำหนดไว้ หากผู้ถือบัตรเครดิตได้แจ้งได้แจ้งการจ่ายเงิน หรือการถอนเงินเป็นลายลักษณ์อักษร ผู้ออกบัตรต้องนำจำนวนเงินดังกล่าวเข้าบัญชีคืนให้แก่ผู้ถือบัตร โดย ไม่อาจหักค่าใช้จ่ายใด ๆ

จากปัญหาดังกล่าวของกฎหมายประเทศไทยที่ไม่มีบทบัญญัติกฎหมายในการกำกับ ควบคุมดูแล การประกอบธุรกิจของผู้ประกอบธุรกิจบัตรเครดิตที่ไม่ใช่สถาบันการเงินไว้โดยเฉพาะ และมาตรการที่มีอยู่ ในการกำกับดูแลที่ยังมีความไม่ชัดเจนและยังไม่ครอบคลุมเพียงพอ ในเรื่องระบบการบริหารจัดการความ เสี่ยงในการให้บริการบัตรเครดิต ในการกำหนดความรับผิดชอบของผู้ถือบัตรเครดิต ในกรณีที่บัตรเครดิตสูญ หายหรือถูกขโมยที่ชัดเจน เหมือนอย่างเช่นกฎหมายของประเทศฝรั่งเศส และประเทศสหรัฐอเมริกา ทำให้ เกิดเป็นปัญหาแก่ผู้ใช้บริการบัตรเครดิตที่เป็นผู้ถือบัตรเครดิต ในการที่จะต้องรับผิดชอบหากมีบุคคลอื่นใช้บัตร โดยปราศจากอำนาจ เนื่องจากบัตรเครดิตสูญหาย หรือถูกขโมย

ปัญหาประการที่สาม ปัญหาหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจบัตรเครดิตของผู้ประกอบ ธุรกิจที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน ในประเทศไทยมีหน่วยงานที่ควบคุม กำกับ ดูแล และกำหนดหลักเกณฑ์ผู้ ประกอบธุรกิจบัตรเครดิตโดยตรง เพียงหน่วยงานเดียว คือ ธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ทำหน้าที่ควบคุม กำกับดูแล การประกอบธุรกิจทางการเงินเกือบจะทุกธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับสถาบันทางการเงินในประเทศ

ส่งผลให้ภาระหน้าที่ของธนาคารแห่งประเทศไทยที่ถือเป็นหน่วยงานเดียวที่มีอำนาจควบคุมธุรกิจสถาบันการเงินนั้น มีภาระหน้าที่ที่สูงมาก แม้จะมีหน่วยงานในด้านการคุ้มครองผู้บริโภคอีกหน่วยงานหนึ่งที่มีอำนาจหน้าที่ควบคุมการประกอบธุรกิจบัตรเครดิต โดยการออกประกาศ ให้ธุรกิจบัตรเครดิตเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา แต่ก็มีอำนาจหน้าที่ในด้านการคุ้มครองผู้บริโภคเท่านั้น เมื่อเปรียบเทียบกับต่างประเทศไม่ว่าจะเป็นประเทศอังกฤษ ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศฝรั่งเศส ทุกประเทศล้วนมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจบัตรเครดิตของผู้ประกอบธุรกิจที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน อยู่หลายหน่วยงานโดยมีอำนาจหน้าที่ ที่แตกต่างกันไปในการกำหนดหลักเกณฑ์ ควบคุมกำกับดูแลการประกอบธุรกิจบัตรเครดิต ซึ่งแต่ละหน่วยงานมีการกำหนดอำนาจหน้าที่ที่แตกต่างกันออกไปอย่างชัดเจน แต่ประเทศไทยมีธนาคารแห่งประเทศไทยเพียงหน่วยงานเดียว หากประเทศไทยมีหน่วยงานในการควบคุมกำกับดูแลการประกอบธุรกิจทางการเงินหลายหน่วยงาน และมีการกำหนดอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานนั้น ๆ ไว้โดยเฉพาะอย่างชัดเจน จะทำให้ประเทศไทยมีระบบการควบคุมดูแลธุรกิจทางการเงิน ที่รัดกุม รอบคอบ และมีประสิทธิภาพสูงมาก อันเป็นผลดีต่อกลุ่มธุรกิจสถาบันการเงิน ส่งผลดีต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ

ปัญหาประการสุดท้าย ปัญหาการกำหนดบทลงโทษในการประกอบธุรกิจบัตรเครดิต จากปัญหาที่ประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายในการควบคุมดูแลผู้ประกอบธุรกิจบัตรเครดิตที่ไม่ใช่สถาบันการเงินโดยตรง ทำให้ในการกำหนดบทลงโทษผู้ประกอบธุรกิจบัตรเครดิตของประเทศไทย จึงต้องนำบทกำหนดโทษตามกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องมาปรับใช้ ซึ่งจากการศึกษาบทกำหนดโทษในการประกอบธุรกิจบัตรเครดิตของผู้ประกอบธุรกิจที่ไม่ใช่สถาบันการเงินที่มีอยู่ ยังเป็นบทกำหนดโทษที่มีอัตราโทษที่ค่อนข้างต่ำ เมื่อเทียบกับขนาดของธุรกิจ และไม่มีบทกำหนดโทษความรับผิดทางแพ่ง ความรับผิดทางอาญา หรือความรับผิดทางปกครองที่ครอบคลุมและชัดเจน เหมือนอย่างเช่นกฎหมายในประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอังกฤษ ที่มีการกำหนดบทลงโทษทั้งความรับผิดทางแพ่ง ความรับผิดทางอาญา และความรับผิดทางปกครองไว้ โดยเฉพาะ มีการกำหนดโทษสำหรับค่าเสียหายที่เกิดขึ้นจริง การกำหนดโทษปรับตามกฎหมายที่ชัดเจน หากประเทศไทยมีการกำหนดความรับผิดแก่ผู้ประกอบธุรกิจบัตรเครดิตที่ไม่ใช่สถาบันการเงินที่มีความครอบคลุม ชัดเจน และเพิ่มเติมอัตราโทษให้สูงขึ้นเมื่อเทียบกับลักษณะของธุรกิจ จะทำให้การควบคุมดูแลการประกอบธุรกิจบัตรเครดิตของผู้ประกอบธุรกิจที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจบัตรเครดิตของผู้ประกอบธุรกิจที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันยังไม่ครอบคลุมและยังไม่เพียงพอ ที่จะใช้ในการควบคุมกำกับดูแลประกอบธุรกิจ ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. ควรให้มีการกำหนดบทนิยามความหมายของผู้ประกอบธุรกิจทางการเงินที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน เพื่อให้ผู้ประกอบธุรกิจบัตรเครดิตที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน อยู่ในความหมายของคำว่า ธุรกิจสถาบันการเงิน

ตามพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. 2551 ในมาตรา 4 และเพิ่มเติมบทนิยามความหมายของผู้ประกอบธุรกิจทางการเงินที่ไม่ใช่สถาบันการเงินไว้โดยเฉพาะ

2. ควรมีการบัญญัติกฎหมายในการควบคุมดูแลผู้ประกอบธุรกิจบัตรเครดิต ไว้ในพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. 2551 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในการกำกับดูแล กลุ่มธุรกิจสถาบันการเงิน โดยกำหนดหลักเกณฑ์ความรับผิดชอบของผู้บริโภคเพิ่มเติมไว้ใน หมวด 3 เรื่อง การกำกับสถาบันการเงิน เพื่อให้เป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ มาตรการการบริหารจัดการความเสี่ยงของผู้ประกอบธุรกิจบัตรเครดิต ในการให้บริการบัตรเครดิต รวมถึงกำหนดความรับผิดชอบของผู้ถือบัตรเครดิต ในกรณีที่บัตรเครดิตสูญหายหรือถูกโมยที่ชัดเจน ตลอดจนกำหนดให้ภาระการพิสูจน์เป็นของผู้ประกอบธุรกิจในการพิสูจน์ความรับผิดชอบของผู้ถือบัตรเครดิตซึ่งเป็นผู้บริโภค

3. ควรมีการจัดตั้งหน่วยงานที่เข้ามาควบคุม กำกับดูแล การประกอบธุรกิจทางการเงิน ให้มีหลายหน่วยงานมากยิ่งขึ้น โดยควรมีหน่วยงานในการควบคุมผู้ประกอบธุรกิจทางการเงินที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน โดยเฉพาะ และหน่วยงานที่จะเข้ามาควบคุมดูแลในเรื่องการคุ้มครองผู้บริโภคทางการเงินโดยเฉพาะ คือ หน่วยงานควบคุมผู้ประกอบธุรกิจทางการเงินที่ไม่ใช่สถาบันการเงินเพื่อให้มีหน่วยงานในการกำกับดูแลกิจการผู้ประกอบธุรกิจทางการเงินที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน โดยเฉพาะ แยกอำนาจหน้าที่อย่างชัดเจน ภายใต้อำนาจกำกับดูแลของธนาคารแห่งประเทศไทย และเพื่อให้การควบคุมกำกับดูแลการประกอบกิจการของผู้ประกอบธุรกิจทางการเงินที่ไม่ใช่สถาบันการเงินที่มีอยู่หลายประเภทธุรกิจ มีความครอบคลุมและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

และหน่วยงานควบคุมดูแลในเรื่องการคุ้มครองผู้บริโภคทางการเงินโดยเฉพาะ เพื่อให้เกิดการคุ้มครองสิทธิทางการเงินแก่ผู้ใช้บริการทางการเงิน ทำให้ผู้บริโภคทางการเงินมีหน่วยงานที่คุ้มครอง โดยเฉพาะ แบ่งเบาภาระหน้าที่จากคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค มาให้หน่วยงานที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญทางการเงินโดยตรง ในการคุ้มครองผู้บริโภคทางการเงิน

4. ควรมีบทบัญญัติที่กำหนดความรับผิดชอบแก่ผู้ประกอบธุรกิจทางการเงิน ที่กระทำผิดกฎหมาย อย่างครอบคลุมทั้งในทางแพ่ง ทางอาญา และทางปกครอง เพราะเมื่อมีการใช้มาตรการทางกฎหมายในการกำหนดความรับผิดชอบต่อผู้ประกอบธุรกิจทางการเงินที่กระทำผิดกฎหมายอย่างจริงจังและเด็ดขาด เพิ่มเติมบทกำหนดโทษที่มีอยู่ให้ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น จะทำให้ผู้ประกอบธุรกิจทางการเงินเกิดความเกรงกลัวต่อกฎหมาย และไม่กล้ากระทำความผิดต่อกฎหมาย เนื่องจากมีบทลงโทษทางปกครองที่ผู้ประกอบธุรกิจทางการเงินอาจถูกระงับ ยกเลิกหรือเพิกถอนใบอนุญาตในการประกอบธุรกิจ และยังมีบทกำหนดโทษทางแพ่งที่เปิดโอกาสให้ผู้บริโภคฟ้องเรียกค่าเสียหายทางแพ่งแก่ผู้ประกอบธุรกิจได้

เอกสารอ้างอิง

ฉันทพิมพ์ บรรจงจิตร, ขอดนัตร์ ตตานิกา และสมศักดิ์ นวตระกูลพิสุทธิ. การประกอบธุรกิจบัตรเครดิตใน

ประเทศอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, 2545.

ฉันทนันท์ อัสวเลิศศักดิ์, วรกร โอภาศนันท์ และวิไล อมราภรณ์. การประกอบธุรกิจบัตรเครดิตของ

ประเทศสหรัฐอเมริกา. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, 2545.

ตรีทศ นิโครธารกุล และวิจิต จรัสสุขสวัสดิ์. การประกอบธุรกิจบัตรเครดิตในประเทศ **ฝรั่งเศส.**

กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, 2545.

ธนาคารแห่งประเทศไทย. **ธุรกิจการเงินที่ ธปท. กำกับดูแล** [Online], Available URL:

<https://www.bot.or.th/Thai/FinancialInstitutions/Scope/Documents/scope.pdf>, 2562 (เมษายน, 26).